

Ἀντωνίου. Καὶ εἰς τὸ ἄλογο εἶνε πολὺ ὠραία· κάθετε ἴσια ὥσάν ἀγαλμα. Ἡ κυρία Σάρπ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μὲ βάλῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ὅταν αἱ κυρίαι θὰ καταβοῦν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ τὴν ἰδῶ καλοενδυμένην. Ἡ κυρία Σάρπ λέγει ὅτι εἶνε σχεδὸν ὠραιότερα ἀφ' ὅτι ἦτο ἡ μιλαίδη εἰς τὴν ἡλικίαν της! καὶ θαρρῶ πῶς δὲν εἶνε πολλαῖς γυναῖκες εἰς τὴν χώραν μας διὰ τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τὸ ἴδιον.

— Ναὶ ἡ μὲς Ἐσχερ, εἶνε πολὺ ὠραία, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα διὰ πνιγομένης φωνῆς, συναισθανθεῖσα αὐθις τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀσημότητα ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἡ ἀντίζηλός της ἐνεποιεῖ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Ἐλπίζω πῶς εἶνε καὶ καλὴ, καὶ πῶς ὁ σὺρ Χριστοφόρος καὶ ἡ μιλαίδη θ' ἀποκτήσουν καλὴν ἀνεψιάν. Ἡ Γκριφίν ἡ θαλαμηπόλος μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ ἰδιότροπη εἰς τὰ φορέματά της. Ἀλλ' εἶνε νέα, αὐτὸ θὰ περάσῃ ὅταν ὑπανδρευθῇ καὶ ἀποκτήσῃ παιδιά. Ὁ σὺρ Χριστοφόρος εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος, καθὼς ἐκατάλαβα. Ταῖς προάλλαις μοῦ εἶπε :

— Μπάτς πῶς σοῦ φαίνεται ἡ νέα κυρία σου; Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα: Δέν ἔχω ἰδῆ εὐμορφότερην νέαν ἀκόμη· καὶ θέλω ὁ λοχαγὸς νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος καὶ νὰ κάμουν εὐμορφὰ παιδιὰ σάν τὴν γυναῖκά του καὶ σάν αὐτόν, καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης σας νὰ ζήσετε καὶ νὰ τοὺς ἰδῆτε. Ὁ Οὐόρεν λέγει ὅτι ὁ κύριος θέλει νὰ γείνη ὁ γάμος μιὰ ὥρα ταχύτερα καὶ καθὼς φαίνεται θὰ γείνη πρὶν τελειώσῃ τὸ φθινόπωρον.

Ἐν ᾧ ὁ Μπάτς ὠμίλει ἡ Αἰκατερίνα ἡσθάνθη ὀδυνηρὸν νυγμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Ναί, εἶπεν ἀνεγερθεῖσα, νομίζω ὅτι ὅπως λέγετε θὰ γείνη. Ὁ σὺρ Χριστοφόρος θέλει νὰ τὸν στεφανώσῃ γρήγορα. Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσω, θεῖε Μπάτς. Ἡ λαίδη Σέβερελ ἡμπορεῖ νὰ μὲ χρειασθῇ, καὶ ἐκτὸς τούτου εἶνε καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματός σας.

— Ὅσον διὰ τὸ γεῦμά μου μὴν ἀνησυχῆτε, μὲς Τίνα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κρατήσω ἂν ἡ μιλαίδη σᾶς χρειάζεται. Νὰ μὲ συγχωρήσετε πού δὲν σᾶς νῆχαρίστησα ὅσον ἔπρεπε διὰ τὸν λαίμοδετόν. Σᾶς βεβαιῶ, εἶνε λαμπρός. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεσθε πολὺ χλωμὴ καὶ λυπημένη, μὲς Τίνα· θαρρῶ πῶς δὲν εἴσθε καλὰ καὶ πῶς ὁ περίπατος αὐτὸς μέσα εἰς τὰ νερά σᾶς ἔβλαψε.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα λαβοῦσα τὸ ἀλεξιβρόχιόν της καὶ ἐξελθοῦσα ἐν σπουδῇ. Πρέπει νὰ φύγω, χαίρετε.

Ἀπῆλθε καλέσασα τὸν Ροῦπερτ ἐνῷ ὁ γηραιὸς κηπουρὸς τὰς χεῖρας ἐν τῷ θυλακίῳ κρατῶν ἐθεώρει αὐτὴν καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Ὅσον πάγει τόσο ἀδύνατη καὶ λιγνὴ γί-

νεται, εἶπεν ἐν μέρει μὲν καθ' ἑαυτόν, ἐν μέρει δὲ πρὸς τὴν Ἑσθήρ. Δὲν θὰ μοῦ φανῇ παράδοξον νὰ τὴν ἰδῶ νὰ μαραθῇ σάν ταῖς κυκλαμιαῖς ποῦ ἐμεταφύτευσα. Μοῦ ἐνθυμίζει ἅττι χαριτωμένα λουλουδάκια ποῦ κρέμονται ἐπάνω εἰς τὰ λεπτὰ λευκὰ καὶ τρυφερά στελέχη των!...

Ἡ δύστηνος νεᾶνις ἐπανάκαμψεν οἰκάδε ῥιγοῦσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ῥίγος τοῦτο καθίστα ἐπαισθητότερον τὸ ἐξωτερικὸν ψυχῆς. Αἱ χρυσαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ὑγρῶν κλάδων, τὰ δὲ πτηνὰ ἵπταντο καὶ ἔμελλον τὰ φθινοπωρινὰ των κελადήματα τόσον ἡδέως, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ λάρυγξ αὐτῶν ἐγένετο καθαρότερος, ὡς ὁ ἀήρ, μετὰ τὴν βροχὴν· ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα διήρχετο διὰ μέσου τῆς χαρᾶς ἐκείνης καὶ τῆς καλλονῆς ὡς δυστυχὲς τετραυματισμένον λαγωνικὸν σύρον ἀγωνιωδῶς τὸ μικρόν του σῶμα διὰ συστάδων τριφύλλου μὴ διχχέοντος πλέον εἰς αὐτὸ εὐωδία. Οἱ λόγοι τοῦ Μπάτς περὶ τῆς χαρᾶς τοῦ σὺρ Χριστοφόρου, τῆς καλλονῆς τῆς Ἐσχερ καὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ γάμου, κατέπιπτον βαρέως ἐπ' αὐτῆς ὡς βάρος μολυβδίνης χειρός, ἐπαναφέροντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀορίστου ληθάργου εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος. Τοῦτο συμβαίνει ἐν ταῖς εὐχερῶς συγκινουμέναις φύσεσιν, ὧν αἱ σκέψεις εἶνε κυματίζουσαι σκιαί, ὑπὸ τοῦ αἰσθημακτοῦ πλαττόμεναι· διὰ τὰς φύσεις ταύτας, αἱ λέξεις εἶνε γεγονότα, καὶ ὅταν δι' ἐτι ἐξελεγχθῇ τὸ ψευδὲς αὐτῶν, ἐπιδρῶσιν οὐχ' ἥττον ἐπὶ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν δακρύων των.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐννοοῦσα ὅτι οὐδόλως μετεβλήθη ἡ ἀτυχία αὐτῆς, ἀλλὰ βαθεῖαν αἰσθανομένη ὀδύνην ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν διαγωγή τοῦ Ἀντωνίου ἦτο προσβλητικὴ. Τὸ ν' ἀπαιτῇ παρ' αὐτῆς θωπείας ἐνῷ αὕτη ἡζίου καὶ τόσον δικαίως ἐκφρασιν μεταμελείας ἢ λύπης ἢ συμπαθείας παρ' αὐτοῦ, δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἄκρω τὴν περιεφρόνει;

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ V. G. Marshall προξένου ἐν Πάτραις.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πάντα ταῦτα πιθανὸν νὰ φανῶσιν οὐχὶ λίαν πιστευτά· ὅστις ὅμως ἔχει τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα νὰ διατρέξῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ χώραν τῆς Πελοποννήσου θὰ βεβαιώσῃ οὐ μόνον τὰ ἄνω εἰρημένα ἀλλὰ καὶ τι πλέον. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀρκῆται εἰς ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας διδομένας ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσι, δέον νὰ μεταβῇ

εἰς τὰ χωρία καὶ νὰ ἀνὰμιχθῇ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἔνθα θὰ εὕρῃ ἀνθρώπους δι' οὓς θὰ ἐστεμνύνετο πᾶσα χώρα καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ πατέρες τοῦ σημερινοῦ λαοῦ, ὅτε τέλος ἔλαβον τὴν κληρονομικὴν αὐτῶν μοῖραν, δὲν ἠδύναντο νὰ ὀνομάσωσιν ὡς ιδιοκτησίαν αὐτῶν εἰμὴ ἡρημωμένα πεδία, ἀμπέλους ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει καὶ κεκαυμένους ἔλαιωνας.

Μέχρι πρὸ 30 περίπου ἐτῶν, πλὴν τῶν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, καὶ Ναυπλίου καὶ Ἀργους ἀμαξιτῶν ὁδῶν, ὑπῆρχον μόνον μονοπάτια βατὰ ὑπὸ ἡμιόνων καὶ αἰγῶν δι' ὧν καθίστατο δυνατὴ ἡ συγκοινωνία ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δηλ. τοιαύτη κατάστασις ἐν γένει ἠδύνετο νὰ ὀνομασθῇ συγκοινωνία. Ἐν ἔτει ὅμως 1856—1858 ἤρξατο ἡ συγκοινωνία ποιοῦσα μεγάλας προόδους, παρεκινήθησαν δὲ οἱ πλοῦσιοι Ἕλληνες ἵνα ὀργανώσωσιν ἀτμοπλοϊκὴν ἐταιρίαν, ἥτις πράγματι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1858 ἤρξατο τῶν πρώτων αὐτῆς πλόων. Τοῦτο ἦν σπουδαία πρόοδος. Ἡ πρώτη δ' αὕτη ἀτμοπλοϊκὴ ἐταιρία ὑπὸ ἐλληνικὴν σημαίαν, εὐνοηθεῖσα λίαν ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ τῆς χώρας σχηματισμοῦ, ἥτις κατέχει τὴν μακροτάτην παραλίαν ἀπάντων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἠδυνήθη ταχέως νὰ αὐξήσῃ ἐπισήμως τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀτμοπλοίων αὐτῆς.

Ἡ παραλία τῆς Ἑλλάδος ἔχει τοσοῦτον ἀπειραριθμούς κόλπους, ὄρμους, πορθμούς κτλ. ὥστε ὀλίγαι σπουδαῖαι πόλεις ἐν τῷ κράτει ὑπάρχουσι μὴ προσεγγίζουσαι εἰς αἰγιαλόν, τοῦτο δ' εἶνε ἐν μέρει ἡ αἰτία τῆς ἄχρι τοῦδε λίαν ἀμεληθείσης ὁδοποιίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας. Πλὴν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἀπὸ τοῦ 1880 (τῆς πρώτης τοῦ Τρικούπη κυβερνήσεως) ἡλλάξαν τὰ πράγματα. Καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰ πλεῖστα σπουδαῖα μέρη τῆς βορείου Ἑλλάδος ἐστρώθησαν καλὰί ἀμαξίται ὁδοί, ἔναι δὲ τούτων, ὡς ἡ μεταξὺ Ναυπάκτου καὶ Μεσολογγίου, Σπάρτης καὶ Τριπόλεως καὶ ἰδίως ἡ μεταξὺ Μεσολογγίου καὶ Ἀγρινίου, ἥτις ἄγει διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς Κλεισούρας, εἰςὶ πραγματικοὶ θρίαμβοι τῆς νεωτέρας μηχανικῆς. Ἐπίσης διείδον οἱ Ἕλληνες ὅτι ὅπως ἐπαρκεώσωσιν εἰς τὰς σημερινὰς χρεῖας, δὲν ἐξαρκοῦνται αἱ ἀμαξίται ὁδοὶ καὶ διὰ τοῦτο πρὸ 6 ἢ 7 ἐτῶν ἐπελήφθησαν δραστηρίως τῆς στρώσεως σιδηροδρόμων. Πλὴν αἱ ἐπιπροσθούσαι δυσχερεῖαι ἦσαν μέγισται, διότι τὸ μικρὸν κράτος εἶναι λίαν ὀρεινὸν καὶ βραχὺδες. Οὐ μόνον τοῦσιν ὀροσειραὶ, ὧν αἱ ὕψηλαὶ κορυφαὶ ὑπάρκει ὑπὲρ τὰς 8000 ποδῶν εἰς τὸν κυανῶν ὑψοῦν, ἀλλὰ καὶ ἅπασα ἡ χώρα τυγχάνει κατὰ αἰθέρα, αἱ ἡ ἦττον λοφώδης μετ' ἐλαχίστων τῶ μᾶλλον τμένων πεδιάδων. Πλὴν δὲ τούτου καὶ περιωρίετο νὰ γείνη λόγος περὶ μεγάλων μόλις ἠδύνων.

κερδῶν ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρησάντων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, διότι ὁ λίαν μικρὸς πληθυσμὸς καὶ αἱ ἡδὴ ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ διατελοῦσαι τρεῖς εὐθηναὶ ἀτμοπλοϊκαὶ Ἐταιρίαι ὑπὸ ἐλληνικὴν σημαίαν δὲν ἦσαν ἐπιτήδεια νὰ διεγείρωσι τὸ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα. Οὐχ ἦττον αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐργασίαι προώδευσαν, καίπερ βραδέως.

Ἐν ἔτει 1869 ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τοῦ μικροῦ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς σιδηροδρόμου ἐκ 10 χιλιομέτρων, ἀπὸ τοῦ 1882 δὲ μέχρι τοῦ 1883 παρεδόθησαν εἰς κοινὴν χρῆσιν ταχέως καὶ ἀλληλοδιαδόχως ὁ μεταξὺ Πύργου καὶ Κατακόλου σιδηροδρόμος, μήκους 13 χιλιομέτρων, καὶ αἱ διάφοροι ἐν Θεσσαλίᾳ γραμμαὶ, ὡς ἡ μεταξὺ Βόλου καὶ Λαρίσσης 60 $\frac{1}{2}$ χιλιομ., Βελεστίνου καὶ Φερσάλων 47 χιλιομ. Φερσάλων καὶ Τρικκάλων 72 χιλιομ. καὶ Τρικκάλων καὶ Καλαμπάκας 22 $\frac{1}{2}$ χιλιομέτρων.

Μετὰ μικρὰν διακοπὴν, ἥτις ἐπελθούσα ἐνεκα τῆς τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Ἀθηνῶν χρηματικῆς κρίσεως ἐν ἔτει 1884, σπουδαίως παρέβλαψε τὴν πρόοδον ἀπάντων τῶν δημοσίων ἔργων, προώδευσαν πάλιν ἐκ νέου αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐργασίαι, ὥστε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1885 ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τῆς βραχείας μὲν πλὴν σπουδαιοτάτης γραμμῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λαυρίου, μήκους 65 χιλιομέτρων. Ἀρχομένου τοῦ 1886 ἐτέθη εἰς πλήρη ἐνέργειαν ἡ μεταξὺ Κορίνθου, Ναυπλίου καὶ Ἀργους γραμμὴ, μέρος τοῦ μεγάλου συμπλέγματος τῶν διαφορῶν τῆς Πελοποννήσου σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Καὶ ἡ μεταξὺ δὲ Κορίνθου καὶ Πατρῶν ἐξ 100 περίπου χιλιομέτρων γραμμὴ εἶνε ἐτοιμὴ μέχρις ἐγγὺς τοῦ Αἰγίου, ¹⁾ τῇ δὲ 1ῃ Αὐγούστου 1887 ἔσται ἐν τάξει μέχρι Πατρῶν καὶ κατὰ Ὀκτώβριον παραδοθήσεται εἰς κοινὴν χρῆσιν. Τὸ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Ἀθηνῶν διάστημα εἶναι ἐν ὅλῳ 240 χιλίῳ. περίπου.

Ἐτι δ' ἐγένοντο καὶ αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν μεταξὺ Πατρῶν καὶ Πύργου γραμμὴν, 100 χιλιομέτρων, Ναυπλίου καὶ Τριπόλεως 40 χιλιομ. καὶ Ἀθηνῶν-Λαρίσσης 400 χιλιομέτρων.

Ἡ τελευταία αὕτη γραμμὴ ἔσται σπουδαιοτάτη καὶ ὑπὸ στρατηγικὴν ἐποψίν διότι οὐ μόνον θὰ διευκολύνῃ τὴν μεταφορὰν στρατευμάτων εἰς τὰ τουρκικὰ μεθόρια, ἀλλὰ θὰ καθιστᾷ δυνατὸν καὶ ἄμεσον τὸν σύνδεσμον τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν κυριωτέρων κέντρων τῆς Εὐρώπης, ὅταν ἰδίως συμπληρωθῇ ἡ βραχεῖα γραμμὴ μεταξὺ Λαρίσσης καὶ Θεσσαλονίκης ἐξ 145 χιλιομ. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι σήμερον ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει 600 περίπου χιλιομετρα καὶ 450 χιλ. ἐν σχεδίῳ ἢ ἐν ἐκτελέσει. Ἐὰν ἡ χώ-

1) Ἡδὴ λειτουργεῖ μέχρις Αἰγίου πρὸ 3 περίπου μηνῶν. Σ. Μ.

ρα ἀπολάυση ποιᾶς τινος μόνον ἡσυχίας, οἱ σι-
δηρόδρομοι θ' ἀναπτυχθῶσι τάχιστα καὶ ἐν βρα-
χεὶ χρόνῳ διαστήματι.

Καὶ ἡ τηλεγραφικὴ δὲ ὑπηρεσία ἐβελτιώθη
ἐπισήμως, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι τὸ ὠφέλιμον
τοῦτο καὶ ἀπαραίτητον τῆς συγκοινωνίας μέσον
ὠργανώθη ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1859.
Ἡ σημερινὴ τοῦ τηλεγράφου ἔκτασις δύναται
νὰ ὀνομασθῇ εὐάρεστος, διότι οὐδὲν μέρος ποιᾶς
τινος σημασίας στερεῖται τοιούτου. Ἐν ὅλῳ τῷ
βασιλείῳ ὑπάρχουσιν ἤδη 6293 χιλιόμετρα
ἡλεκτρικοῦ σύρματος. Ἐν ἔτει 1885 διεβιβά-
σθησαν καὶ ἐλήφθησαν 735,233 τηλεγραφή-
ματα, ἐξ ὧν εἰσπεράχθησαν ἐν ὅλῳ 1,065,809
φρ. Ὅλως ἰδιαζούσης εὐφήμου μνείας τυγχάνει
ἄξια ἡ ὑπηρεσία τῆς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντα-
ποκρίσεως, διατελοῦσα ὑπὸ τὴν εἰδικὴν διεύθυν-
σιν τῆς Ἀνατολικῆς τηλεγραφικῆς ἐταιρίας.
Κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν παρελθόντα Αὐγουστον
(1886), ὅτε οἱ συνεχεῖς καὶ ἰσχυροὶ σεισμοὶ ἠπεί-
λουν νὰ καταστρέψωσι τὰ τε ὑποθρύχια καὶ τὰ
ἐναέρια καλώδια καὶ σύρματα, μάλιστα δὲ ἐν
τις περιπτώσεσι καὶ διέκοψαν αὐτὰ πράγματι,
ἡ Ἐταιρία αὕτη ἀπεδείχθη ἀρίστη, λαμβανο-
μένου ἰδίως ὑπ' ὅψιν ὅτι τότε ἡ ἐποχὴ τῆς
συγκομιδῆς τῶν σταφίδων ἦν εἰς τὸ κατακόρυ-
φον καὶ ἡ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία διπλασία τῆς
συνήθους. Οὐδέποτε ὅμως προσέκοψε.

Μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ ὑφίστης σημασίας
τυγχάνει καὶ ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου,
ἣτις ἐπιδιώκεται μετὰ μεγίστης δραστηριότη-
τος καὶ ὑπόσχεται μεγίστας ὠφελείας οὐ μόνον
τῇ ἐγχωρίᾳ, ἀλλὰ καὶ τῇ ξένῃ θαλασσοπλοίᾳ.

Ἡ σπουδαιότης τῆς τομῆς εἶχεν ἤδη ἀνα-
γνωρισθῇ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων σχεδὸν προϊ-
στορικῶν χρόνων, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ *διοῖλος*
κατεσκευάσθη τότε ὅτε ἡ πραγματικὴ διατομὴ
ἐφάνη παρέχουσα μεγίστας δυσκολίας. Ἀκόμη
καὶ σήμερον εἰσὶν ὁρατὰ λείψανά τινα τοῦ *διοῖ-
λου* εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ἰσθμοῦ.

Ἦδη ἐπὶ *Περιάνδρου* ἐσχεδιάσθη ἡ διώρυξ,
πλὴν κατὰ τοὺς ἀκολούθους αἰῶνας οὐδὲν ἐγέ-
νετο, οἱ δὲ ἄνθρωποι οἰκονομοῦντο διὰ τοῦ
προρρηθέντος *διοῖλου*. Ἐπεφυλάσσετο δὲ εἰς τὸν
Νέρωνα ἐν ἔτει 67 μ. Χ. Ἦν ἀρξεται τοῦ ἔργου
ἀπὸ τοῦ δυσμικοῦ μέρους διὰ μεγάλων ἑορτῶν.
Τὸ ἔργον προώδευσεν τοσοῦτον καλῶς, ὥστε ἐν
ἀπιστεύτως βραχεὶ χρόνῳ διαστήματι εἶχον
ἐκσκαφῇ 4 στάδια εἰς πλάτος 200 ποδῶν,
ἅτινα καὶ σήμερον εἰσέτι εἰσὶν ὁρατὰ.

Σπουδαιόταται ὅμως ταραχαὶ ἐν αὐτῇ τῇ
Ἑλλάδι καὶ ἐν *Γαλατίᾳ* ἠνάγκασαν τὸν αὐτο-
κρατορικὸν τύραννον, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του,
νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας, οὕτω δὲ ἡ σπουδαία
αὕτη ἐπιχείρησις ἤρμησε πάλιν ἐπὶ *δισχίλια*
ἔτη. Ἐσχάτως δὲ ὁ στρατηγὸς *Turr* ἐπελήφθη

σπουδαίως τῆς ὑποθέσεως καὶ αἱ ἐργασίαι ἐνε-
καινίσθησαν ὀριστικῶς κατὰ *Μάιον* τοῦ 1882
ὑπὸ τοῦ βασιλέως *Γεωργίου* τοῦ Α'. Ἡ διώρυξ
θὰ ἔχῃ ἐν ὅλῳ μῆκος 7,400 μέτρων· τὸ εὖρος
τοῦ πλωΐμου ὕδατος ἔσεται 22 μ. τὸ δὲ βάθος
8 μ., ἐνῶ τὸ μέγιστον ὕψος τοῦ διατεμνομένου
ἐδάφους ἀνέρχεται εἰς 87 μέτρα. Ἐνεκεν τῶν
ἔργων τούτων ἐγένετο νέος συνοικισμός, ἡ Ἰσθμία,
ἣτις ὑπόσχεται νὰ καταστῇ ἀνθηρὸν πολίχνιον.
Ἐν γένει ἡ κατασκευὴ τῆς διώρυγος ἔδωκε ζωὴν
εἰς τὸν κλασικὸν Ἰσθμόν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχαιολο-
γῶν, ὁ *Ζητῶν* καὶ τι ὅλως διαφορετικὸν ἐν τοῖς
ἐρείπιοις τοῦ Ἀκροκορίνθου, μολὶς θὰ ἴδῃ εὐάρε-
στος ἢ θὰ ἐπιδιοικήσῃ. Ἐν τούτοις δὲν δύνα-
ται τις νὰ καταμεμφθῇ τῆς νέας Ἑλλάδος, ἐάν
πράττῃ ἐπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν τι πρὸς συμπλήρωσιν
ἔργου, ὅπερ οὔτε ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἐν τῇ ἀκμῇ
αὐτῆς, οὔτε ὁ ἰσχυρὸς τύραννος τῆς κοσμοκρά-
τορος *Ῥώμης*, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ ἡ μεγάλη θα-
λασσία δυνάμεις τῆς *Μεσογείου*, ἡ *Βενετία*, ἡδυ-
νήθησαν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας.

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐγένοντο προσέτι αἱ
πρῶται προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι πρὸς ἀπο-
ξήρανσιν τῆς *Κωπαίδος* λίμνης, ἥς τὰ οἰκονομι-
κὰ ἀποτελέσματα ἔσονται μέγιστα, διότι
250,000 σχεδὸν στρεμμάτων γονιμωτάτου ἐδά-
φους εἰσὶν ὕδατι κεκαλυμμένα καὶ διὰ τοῦτο
ἀπρόσιτα εἰς τὴν γεωργίαν. Ὑπὸ τὰ μεταλ-
λεῖα τοῦ Ὀρχομενοῦ εἶχον ἤδη τὸ πάλαι ἐπι-
χειρηθῇ κολοσσιαῖαι ἀποξηραντικαὶ ἐργασίαι,
πλὴν ταχέως κατεστράφησαν καὶ ἔμειναν ἐπὶ
γενεάς εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, μέχρις οὐ
Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ἀναγνωρίζων τὴν σπου-
δαιότητα αὐτῶν, ἐπελήφθη τοῦ ἔργου καὶ ἐρ-
ρωμένως ἐξηκολούθησεν αὐτό, μέχρις οὐ καὶ
οὗτος ἐνεκεν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν ἠναγκάσθη
νὰ τὸ παραιτήσῃ. Τάχιστα τὰ πάντα κατεστρά-
φησαν πάλιν, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ ἐπόμενα
2200 ἔτη οὐδὲ κἄν ἐγένετο σχεδὸν μνεία τῶν
τῆς *Κωπαίδος* ἐλῶν. Τέλος ἐν ἔτει 1867 πα-
ρεχωρήθη ἡ ἀποξήρανσις εἰς γαλλικὴν ἐταιρίαν,
ἣτις ὅμως περιορίσθη εἰς σχέδια, ὑποσχέσεις καὶ
ἐλπίδας, οὐδὲν δὲ πρακτικὸν ἐξετέλεσεν. Ἐσχά-
τως ἑλληνικὴ μετοχικὴ ἐταιρία ἀνέλαβε μετὰ
δραστηριότητος τὴν ἐπιχείρησιν καὶ κατὰ *Ἰού-
νιον* τοῦ 1886 ἐνκαινίσθησαν καὶ ἤρξαντο πρα-
γματικῶς αἱ πρῶται ἀποξηραντικαὶ ἐργασίαι,
αἵτινες ὀφείλουν νὰ διοχετεύσωσι τὰ ὕδατα τῶν
λίμνῶν *Τοπόλιας*, *Λικέρι* καὶ *Παραλίμνης* (αἱ
ὁποῖαι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὴν ἐλώδη *Κωπαίδα* λί-
μνην) εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν πορθμὸν τῆς *Εὐβοίας*.
Διὰ τῆς ἀποξηράνσεως, πλὴν τῆς ἀνυπολογίστου
σχεδὸν ὠφελείας διὰ τὴν γεωργίαν, βελτιωθήσεται
καὶ ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν πέριξ, λίαν μαστιζο-
μένων τὰ νῦν ὑπὸ τῶν πυρετογόνων ἀναθυμιάσεων
τῆς λίμνης. Ἀχρι τοῦδε κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ

θέρους οὐδείς ξένος κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἠδύνατο νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐγγύριοι ἀλιεῖς ἐγγέλεων καὶ οἱ συλλέγοντες καλάμους μαστίζονται λίαν ὑπὸ πυρετῶν.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν διαφορῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ἡ νέα Ἑλλάς προώδευσε λίαν καὶ δύναται ὡς πρὸς τὴν γενικὴν ἐκπαίδευσιν νὰ παρουσιάσῃ πολὺ ἀκριβέστερον σύστημα ἢ τινὰ τῶν μεζόνων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Πλὴν ἡ ἀρχὴ ἦν δύσκολος. Ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν οὐδείς ἠδύνατο νὰ γείνῃ λόγος περὶ σχολείων ἰδίως. Ἐν τισὶ μοναστηρίοις ἐδιδάσκετο σχεδὸν κρῦφα στοιχειώδης τις ἐκπαίδευσις ἐν τε τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ θρησκείᾳ, ἀλλ' ὁ λαὸς σύμπας ἔμενεν ὅλως ἀπαιδευτος. Καὶ ὅτε ἀκόμη ὁ βασιλεὺς Ὁθων ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν, καὶ μεθ' ὅλας τὰς μεγάλας προσπάθειας τοῦ Καποδιστρίου, ὅστις ἐπὶ τρία ἔτη ἔπραξε τὸ κατὰ δύναμιν ὅπως ἰδρύσῃ σχολεῖα, οὐδὲν ἐπετεύχθη τὸ ἄξιον λόγου ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην. Μόνον 100 σχολεῖα μεθ' ἡσόνων τῶν 9000 μαθητῶν εὐρέθησαν καθ' ἅπαν τὸ κράτος καὶ ταῦτα εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Μεθ' ἡσσανα ὅμως τῶν 60 ἐτῶν, δηλ. τῷ 1885, ὑπῆρχον 35 γυμνάσια, 227 Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ 1901 προπαιδευτικὰ ἐν ὧν 2163 ἐκπαιδευτῆρια μετὰ 105,000 μαθητῶν. Ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀριθμοῖς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, ὅπερ ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1837 ἤρξατο μετριοφρόνως μετὰ 52 φοιτητῶν καὶ τινων καθηγητῶν. Κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐξαμηνίαν τοῦ 1885[86] ὑπῆρχον ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τῶν Ἀθηνῶν ἐκπαιδευτηρίῳ 2634 φοιτηταὶ καὶ 107 καθηγηταί.

Αἱ διαφοροὶ παραδόσεις περιστρέφονται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν νομικῶν, τῆς ἱατρικῆς, τῆς φιλοσοφίας, χημείας, φιλολογίας καὶ θεολογίας. Τὸ Πανεπιστήμιον ἔχει περιουσίαν 4 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων.

Εἰς τοὺς ἄνω μνησθέντας 105,000 μαθητάς, τοὺς ἐκπαιδευομένους δωρεὰν ἐν τοῖς δημοσίοις ἐκπαιδευτηρίοις, καταλεκτέον καὶ ἐτέρας 5—6 χιλ. τοῦλάχιστον, ἐκπαιδευομένους ἐν διαφοροῖς ἰδιωτικοῖς ἐκπαιδευτηρίοις ὥστε ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι ἐκπαιδεύονται ἐν συνόλῳ 111,000 σχεδὸν μαθητῶν.

Τ' ἀποτελέσματα ταῦτα εἰσὶ βεβαίως λίαν εὐχάριστα διὰ τὴν χώραν, πλὴν ἡ εὐεργετικὴ ἐπιρροὴ δὲν ἐπεκτείνεται μόνον ἐπὶ τοῦ μικροῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰσέτι ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν στεναχόντων Ἑλλήνων. Εἰς τὴν ἐνιαίαν ταύτην ἐθνικὴν ἐστίαν συγκεντρώνονται ἅπασαι αἱ ἀκτῖνες τῶν ἐλπίδων τῆς πανελληνίου νεότητος.

Ἄξιον παρατηρήσεως τυγχάνει ὅτι ἐν Ἀθήναις ὑπάρχει ἡ μόνη ἀνωτάτη σχολὴ καθ' ἅπαν τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην· μία προεὶ ἀπόδειξις, ἂν ἐν γένει ἦν χρεῖα ἀποδείξεως, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς διατίθεται πνευματικὴν μόρφωσιν καὶ εὐφύαν, ἣν οἱ γείτονες λαοὶ οὐδέ κατὰ προσέγγισιν κατέχουσιν.

Ὅπου μικρὸν μόνον ἑλληνικὸν στοιχεῖον ὑπάρχει καὶ ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν τινὰ (ἂν καί, ὡς λ. χ. εἰς πολλὰ τῆς Τουρκίας μέρη, ἔχει νὰ παλαίσῃ κατὰ πολλῶν προσκομμάτων), ἐξελληνίζει πάντοτε τοὺς περικειμένους ξένους λαούς, βραδείως μὲν ἄλλ' ἀσφαλῶς· οὐδέποτε ὅμως οὐδ' ἅπαξ, καὶ ὑπὸ τὰς δυσμενεστάτας περιστάσεις, ἀπερροφήθη οὗτος ὑπὸ τῶν γειτόνων. Τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός δύναται ν' ἀποδειχθῇ καταφανέστατα ἐν Μακεδονίᾳ, Ἀλβανίᾳ κτλ. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βασιλείῳ ἔνθα τόσοι Ἀλβανοί, Βλάχοι καὶ ἐκ τῶν σταυροφοριῶν καὶ ἐκ διαφορῶν μεταναστεύσεων τοσαῦτα ξένα στοιχεῖα ἐνεκατέστησαν, τὰ νῦν τὰ πάντα συνεχωνεύθησαν εἰς ἓν ἁρμονικὸν σύνολον. Δυνατὸν ἴσως νὰ παρατηρῶνται ἐνιαχοῦ ἐπιπόλοιοι τινες φυσιολογικαὶ καὶ ψυχολογικαὶ ιδιότητες παρὰ τοῖς ἀπογόνους τῶν τελευταίων τούτων (τῶν ξένων δηλ. στοιχείων), πλὴν πάντοτε ἰσχύουσι τὰ ἄνω εἰρημένα.

Ἰσως ἡ ἀνεγνωρισμένη μεγάλη πνευματικὴ τῶν Ἑλλήνων ἰσχὺς υπερβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐτι μεζονος ζωτικότητος καὶ δραστηριότητος αὐτῶν, αἱ δὲ ιδιότητες αὗται ἐνθαρρύνουσι πάντα φιλάνθρωπον καὶ φιλέλληνα ἵνα προσιωνίζεται μέγα μέλλον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπίστευτον ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μετήλθον νεωστὶ κατὰ τοῦ πτωχοῦ ἔθνους. Ἰδιάζοντως λεκτέον τοῦτο περὶ τῶν ἐπαρχιῶν αἰτίνας ὑπεδείχθησαν μὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου ¹⁾ ἀλλὰ δὲν παρεδόθησαν ἀκέραιαι τῇ Ἑλλάδι ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν μεθορίων ἐπιτροπῆς τῷ 1881, ὡς καὶ περὶ τοῦ διεθνοῦς ἀποκλεισμοῦ, μέτρου δεσποτικοῦ, ὅπερ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1886 οὐ μόνον δὲν ἱκανοποίησε τὰς δικαιοτάτας ἀξιώσεις, ἀλλὰ προσέτι ἐπήνεγκε τῇ χώρᾳ μεγίστας ὕλικὰς ζημίας.

Μολονότι οἱ Ἕλληνες εἶχον νὰ παλαίσωσι κατ' ἀπιστεῦτων καὶ παντοίων δυσχερειῶν ὅπως λάβωσι ποῖαν τινὰ μόρφωσιν, οὐχ ἥττον ὑπάρχουσιν ἄνδρες ἐν τε ταῖς Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν οἱ ὅποιοι παντὶ κράτει θὰ περιεποιούν τιμὴν. Ὁ ἄρτι ἀποθανὼν βοτανικὸς Ὀρφανίδης

1) Ἡ συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1880 ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ ἐλάμβανε τὰς ἐπαρχίας Θεσσαλίας, Ἡπείρου καὶ Ἑλασσῶνα ἡτοι ἐδαφικὴν αὐξήσιν ἐξ 22000 χιλιομέτρων· πλὴν παρεδόθησαν αὐτῇ ἐν ὧν 10 χιλ. μόνον χιλιομέτρων.

καὶ ὁ καθηγητὴς Βενιζέλος, Ἀρεταῖος ὁ χειρουργὸς καὶ Ἀναγνωστάκης ὁ πεφημισμένος ἐν τῷ κόσμῳ ὀφθαλμολόγος, τυγχάνουσιν ἄνδρες λίαν διακεκριμένοι· ἔτι δὲ Ῥουσόπουλος ὁ ἀρχαιολόγος, Τρικούπης καὶ Παπαρηγόπουλος οἱ ἱστοριογράφοι. Καὶ οἱ ποιηταὶ δὲ Σοῦτσος, Σολωμὸς καὶ Ραγκαβῆς εἰσὶ βεβαίως γνωστοὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ ὑπὲρ τῆς ἐν γένει νεοελληνικῆς γραμματολογίας καὶ φιλολογίας ὁ Φίλιππος Ἰωάννου, ὁ Σκαρλάτος Βυζάντιος, ὁ Βράϊλας Ἀρμένης, ὁ Στέφανος Ξένος κλπ. ἔπραξαν πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ἐπαινετά.

Οἱ ἀναγνώσται θ' ἀνεγνώρισαν ἤδη πρὸ πολλοῦ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ σπουδαῖον στοιχεῖον προόδου ἐν τῇ μεσημβρινοανατολικῇ Εὐρώπῃ, καὶ ὡς ἡγεμονίς τοῦ Πανελληνίου, ὅπερ ἀριθμεῖ 7 ἑκατομμύρια ψυχῶν, ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν παράγοντα ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τῶν κρατῶν δεσμῷ.

Πᾶς πολιτικὸς ἀνὴρ δεόν νὰ μὴ παρίδῃ αὐτόν· οὐδεὶς δὲ διπλωμάτης, θέλων ἔστω καὶ ἀπλῶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ σπουδαίου ἀνατολικοῦ ζητήματος, δὲν δύναται παρὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ οὕτω ἐγγὺς κείμενον καὶ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον ἑλληνικὸν ζήτημα.

Ἰσως πολλοὶ θ' ἀντίπωσιν ὅτι ἐν γένει οὐδὲν οὐδαμοῦ ὑφίσταται ἑλληνικὸν ζήτημα. Εἰς τούτους ἀπαντῶμεν ὅτι ἐνόσω ὁλόκληροι ἑλληνικαὶ χριστιανικαὶ ἐπαρχίαι στενάζουσιν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ὡς μέρος τῆς Ἡπείρου, ἡ Ἑλασσών, ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Κρήτη, ἡ ἐν γένει δεσπόζονται ὑπὸ ξένων ὡς π. χ. ἡ Κύπρος, οἱ ὑπόδουλοι λαοὶ τὴν ἐλευθερίαν ποθοῦντες καὶ ἐπιζητοῦντες τὴν ὀριστικὴν συνένωσιν μετὰ τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, φυσικῶτατον ὅτι πάντοτε θὰ προκαλῶσιν ἀνησυχίας εἰς τὰς ἐκάστοτε κυβερνήσεις.

Ἐν παντὶ ἑλληνικῷ ζητήματι λίαν λελανθασμένως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς μόλις εἰς 2,200,000 περίπου ἀνέρχονται, ἐνῷ ὡς ἀνωτέρω ἐδείχθη ὁ Ἑλληνισμὸς συνίσταται ἐκ πλειόνων ἢ 7 ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' δὲν ἐστέφθη ἄνευ λόγου καὶ σκοποῦ ὡς ἡγεμὼν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, γενικῶς δὲ ἀναγνωρίζεται καὶ τιμᾶται ὡς ἡ ὁρατὴ κεφαλὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοῦτο κατενόησεν οὕτως ἀρκούντως καὶ μετὰ τῆς εὐφυοῦς καὶ ἀξιεράστου αὐτοῦ συζύγου Ὀλγας ἐποίησε σπουδαιότατον βῆμα πρὸς ἐγκαθίδρυσιν μεζονος ἐν τῷ μέλλοντι δυνάμει, δούς εἰς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἀνατροφὴν ἐξαίρετον. Μεθ' ὅλως ἰδιαζούσης ἐπιμελείας ἐπετηρήθησαν αἱ σπουδαὶ τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου, ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας δημοσίους αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀπέδειξεν ὅτι ἐπ' ἀγαθῷ μετεχειρίσθη τὸν καιρὸν αὐτοῦ καὶ εἶνε κάτοχος ἐξαιρέτων πνευματικῶν δυνάμεων. Ὡς

ἀνθυπολοχαγὸς δείκνυσι μέγα ἐνδιαφέρον εἰς τὰ στρατιωτικὰ καὶ οὐχὶ ἀξιοκαταφρόνητον ἀρετὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ὅλως ἴδιον ἐνδιαφέρον διεγείρει ἐν αὐτῷ τὸ γεγονός, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος γεννηθεὶς Ἕλλην ἡγεμονίδης μετὰ 400 ἔτη. Ἡ γοητεία τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀναμνησκει τοῖς Ἕλλησι τὸν τελευταῖον ἡγεμόνα, τὸν λεοντόκαρδον Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον, οὗ τὸ ἡρωϊκὸν καὶ τραγικὸν τέλος, κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ὑπ' αὐτοῦ ὑπεράσπισιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βραχὺ πρὸ τῆς καταπτώσεως τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, ἀπθανάτισε τὸ τέλος τοῦ οὕτω ἀνατραπέντος κράτους.

Βεβαίως οἱ πλεῖστοι τῶν ἐμβριθεστέρων Ἑλλήνων ἐγκατέλιπον τὴν ἰδέαν τῆς καταλήψεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πλὴν ὑπάρχουσιν εἰσέτι χιλιάδες ἐν τῷ τόπῳ, οἵτινες τρέφουσι τὴν ἐνδόμυχον ἐλπίδα, ὅτι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Γεωργίου τοῦ Α' περιβεβλημένος αὐτοκρατορικὴν πορφύραν, θὰ τελέσῃ δοξολογίαν ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἐπὶ τῇ πανηγύρει τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ὅλης ἑλληνικῆς φυλῆς.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ Unsere Zeit)

Μετάφρασις ΧΡ. Π. ΚΟΡΥΛΛΟΥ, ἱατροῦ.

Η ΣΙΚΑΛΗ

(Μυθολογία ἐκ τῆς δημόδους παραγωγῆς τῆς λέξεως. Ἐν Στεννημάχῳ τῆς Θράκης.)

Μεγάλῃ ποτὲ ἐπεκράτει ἐπὶ τῆς γῆς ἀνομβρία. Ὑπ' αὐτῆς δ' ἐκινδύνευσαν μὲν νὰ καταστραφῶσιν ἄρδην τὰ γεννήματα, δεινὴ δὲ σιτοδεία ἡπείλει τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τότε οἱ δημητριακοὶ καρποὶ ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενοι ἐποίησαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ παρακαλέσωσιν αὐτὸν νὰ βρέξῃ. Προηγεῖτο μὲν μεγαλοπρεπῆς καὶ ὡς χρυσὸς λάμπων ὁ σίτος, εἶποντο δὲ ἡ τραχεῖα κριθὴ μὲ τὰς μικρὰς ἀκάνθας τῆς, τὸ παχὺ καὶ εὐσαρκον *φουσκόσταρον*¹⁾, ἡ λιπαρὰ βρώμη, τὸ λεπτοφυὲς κεγχρίον καὶ τὰ ἄλλα ὑποδεέστερα εἶδη, ἐσχάτη δὲ ἤρχετο ἡ ζεῖα συνεσταλμένη καὶ ταπεινὴ. Ὅτε παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ οἱ δημητριακοὶ καρποί, ἤρχισεν ἕκαστος νὰ ἐπαινῇ ἑαυτὸν καὶ ν' ἀπαριθμῇ τὰς ὠφελείας, ἃς παρέχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ζῶα.

— Ἐγὼ ἀποτελῶ τὴν κυρίαν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγεν ὁ σίτος· ἄνευ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ διέφερον τῶν ἀλόγων ζώων.

1) Ἐν Στεννημάχῳ ὁ ἀραβόσιτος καλεῖται φουσκόσταρον, οἰνοὶ φουσκῶν σιτάρι.